

XVIII C 607/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w Wydziale XVIII Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Artur Piotr Wewióra

protokolant: Beata Kowalska

rozpoznawszy w dniu: 29 marca 2018 roku

w Ł. na rozprawie

sprawę z powództwa: (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko: W. D.

o: zapłatę

oddala powództwo.

XVIII C 607/18

UZASADNIENIE

I. **Stanowiska stron.**

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., reprezentowany przez adwokata, domagał się zasądzenia od pozwanej W. D. 2.877,10 zł tytułem bliżej niesprecyzowanej co do rodzaju umowy bankowej z 21 lipca 1999 roku, w ramach której stał się następcą prawnym pierwotnego wierzyciela.

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia.

II. **Ustalenia faktyczne i ocena dowodów.**

(...) Bank (...) spółka akcyjna w Ł. zawarli 21 lipca 1999 roku umowę w ramach działalności bankowej wskazanej spółki. Wobec wadliwego wykonywania umowy, 29 października 2003 roku wydano przeciwko W. D. bankowy tytuł egzekucyjny.

(bezsporne)

Nie sposób czynić – z zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia – dalszych ustaleń ponad powyższe. Pozwany przyznał zawarcie umowy z 1999 roku i podniósł zarzut przedawnienia. Wobec tego bezsporne pozostaje tylko to, że do zawarcia umowy doszło oraz iż pierwotny wierzyciel już w 2003 roku stwierdził, że w ramach tej umowy dysponuje wymagalną wierzytelnością wobec pozwanego i z tego tytułu wystawił bankowy tytuł egzekucyjny.

Powód nie złożył żadnego dowodu na okoliczność zawarcia umowy ani powstania dochodzonego zadłużenia. Składać się ma ono – w świetle własnych twierdzeń powoda, bo tym jest w istocie wyciąg z jego ksiąg rachunkowych (art. 245 k.p.c.) – z sumy głównej: 249,07 zł, odsetek: 2.628,03 zł.

III. **Ocena roszczenia.**

Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia, przy czym zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (art. 117 § 2 k.c.). Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata (art. 118 k.c.). Termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było – w ostatnim dniu tego miesiąca (art. 112 zd. I k.c.).

Poczynione ustalenia pozwalając przyjąć, że najpóźniej 29 października 2003 roku dochodzone roszczenie, o ile w ogóle istniejące, stało się wymagalne. Przemawia za tym data wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, a także struktura wierzytelności, w szczególności stosunek zaległego kapitału do odsetek, wskazujący na bardzo długi okres ich naliczania.

Niezależnie od tego, czy przedmiotem umowy była pożyczka, czy kredyt, roszczenie przedawniło się najpóźniej po upływie trzech lat (art. 118 k.c.). Stąd też roszczenie przedawniło się najpóźniej z końcem 29 października 2006 roku (art. 112 zd. I k.c.). Powód, niebędący bankiem, nie może powoływać się na przerwanie biegu przedawnienia mające wynikać z bankowego tytułu egzekucyjnego, w tym prowadzenie na jego podstawie egzekucji.

Pozwana skutecznie zatem podniosła zarzut przedawnienia, w związku z czym powództwo podlega oddaleniu w całości.

IV. **Koszty.**

Powód przegrał sprawę w całości.

Pozwana nie wykazała poniesienia kosztów, podlegających zwrotowi jako koszty procesu (art. 98 § 2 k.p.c.).